

Обруч

Василь Чухліб

Був літній сонячний день. Звідусіль — із вулиці, від річки, з левади — долинали веселі дитячі голоси.

А на ґанку, похнюпившись, сидів хлопчик Андрійко. Хтозна, скільки б він так сидів, обхопивши коліна руками й похиливши голову, але тут почулося:

— Ти чому такий невеселий? Чому сам сидиш?

Андрійко підвів голову, роззирнувся довкола: на подвір'ї нікого не було. Це, мабуть, йому причулося.

Андрійко прихилився до стіни й заплющив очі. Та знов почув дзвінкий голосок:

— Ну, чого мовчиш?

І тепер Андрійко побачив: на моріжку перед ним вистрибує новенький блискучий обруч. Обруча цього учора ввечері приніс йому з кузні тато, ще й дротика-трималочку.

— Ось, — сказав тато, — буде тобі забава.

— Так, це я тебе запитую, — промовляв обруч. — Чого засумував?

— Бо хлопці не приймають мене до свого гурту. Кажуть, що я несміливий і нерішучий. Що їм таких не треба, — зізнався Андрійко.

— Так-так, — хилитався обруч. — Є чого журитися. Але біді твоїй можна допомогти. Тож гайда за мною?

І обруч покотився через подвір'я у відчинену хвіртку.

А далі він котився по рівенькій стежині, по споришу, вибирався на пагорбки, перестрибував долинки. Котився і видзеленькував:

Не всі сміливцями народжуються,

Сміливцями — стають!

Андрійко ледь устигав за обручем. Куди ж він його веде!

А обруч уже котився з крутого пагорба і — з розгону шубовснув у калюжу. Та це не калюжа, а ціле озеро!

На зеленій воді розходилися хвильки від обруча. Андрійко тупцявся на березі, ступав у воду, та враз вискакував. Мабуть калюжа глибока. Може, й вище пояса буде. А он щось булькнул й попливло, розганяючи ряску. Наче жаба. А якщо крокодили ту водяться? Отакі алігатори, як він по телевізору бачив...

Андрійко пошпортався дротиком у калюжі й опустив руки, не знав, що далі йому робити.

Не всі сміливцями народжуються,

Сміливцями — стають! —

почулося тихе.

І Андрійко враз про всі страхи забув, побрів через калюжу. Зелені жаби, мабуть, від переляку стрибали увсебіч, скрекотіли незадоволено.

Андрійко намацав ногою обруч аж на глибокому й побрьохався до берега.

— Ох, — зітхнув обруч. — А я думав, що залишуся іржавіти у баговинні. Ну, на сьогодні досить, мені треба обсохнути.

Наступного дня знову котився, видзеленькував обруч. Котився попід парканами, попід кущами бузку й калини, по стежині через буйні городи, через квітучу леваду. Андрійко біг за ним, і було йому легко і радісно.

І раптом за обручем тільки зашурхотіло. Добре, що Андрійко встиг зупинитися. Перед ним шелестіли жалючим листям непролазні джунглі кропиви.

— Це тобі не якась там калюжа! — розгубився Андрійко. — Кропива зла, сердита. Її усі бояться, навіть доторкнутись не наважуються.

Він присів на вербовому пеньку і засумував.

Не всі сміливцями народжуються,

Сміливцями — стають! —

почулося із кропиви.

Андрійко підхопився і, сам себе не пам'ятаючи, шугнув у кропиву... Удома він заліз у діжку з дощовою водою, що стояла під ринвою, і довго сидів там, щоб не так щеміли пожалені кропивою литки.

І був ще один літній сонячний день. Андрійко біг і біг за обручем, а він поминув хати і леваду, викотився до річки, пострибав через широку долину. Обруч котився, вистрибував, і гуси, які паслися тут, витягували до нього шиї, не розуміли, що тс котиться. Кахкали качки, над обручем вилися бабки, а одна сіла на нього, мабуть, хотіла прокататися.

Андрійко задивився на мальовничу долину і... втратив обруча з поля зору. Де ж він? Мабуть, у густій траві сховався.

Андрійко почав шукати обруча, як почулося грізне:

— Ме-е!

Ой леле! Де б, ви думаєте, був обруч! Він хилитався на гострих, войовниче наставлених рогах цапа Бороданя...

Цап Бородань був грозою усіх дітлахів, до нього ніхто не мі підступатися, окрім господарки, баби Панасії.

Та зараз баби тут не було, а цап пасся, припнутий мотузки до прикорня. Ба, він уже не пасся, а мотаючи головою, проси вав до Андрійка.

Андрійко обмер. Що ж йому діяти? Тільки втікати. І тут на рогах у цапа задзеленчав обруч.

І Андрійко, розпрямивши груди, загукав на всю долину:

Не всі сміливцями народжуються,

Сміливцями — стають!

І кинувся вперед, на цапа.

Коли отямився, то побачив, що сидить на пагорбку, а біля нього лежить обруч, а цап Бородань мирно пасеться в долині й на розі у нього сидить голуба бабка.

А ще Андрійко побачив хлопців, які стояли на березі річки й, мабуть, уже давно спостерігали за ним.

— Андрійку, іди з нами гратися! — покликали.

І він побіг до них, а хлопці дивувалися:

— Чому це ти такий сміливий раптом став?

— Ні, не раптом, — відповідав Андрійко. — Це мене обруч навчив.

— Який обруч? — не розуміли хлопці.

— А ось цей, мені його татко з кузні приніс.

— Казки розкажуєш! — хлопці розглядали обруч і сміялися. "Ну що ж, казки — то й казки", — подумав Андрійко.

А прийшовши додому, він повісив обруч на найвиднішому місці — вгорі біля сінешніх дверей.